

MISSATGE DE LA FLAMA DEL CANIGÓ 2011

*Del bosc de Canigó són los fallaires
que dansen, fent coetejar pels aires
ses trenta enceses falles com trenta serps de foc...*

Així cantava Verdaguer en el gran poema Canigó, publicat ara fa justament 125 anys. Llavors només eren trenta els fallaires del Canigó. L'aire fresc de la Renaixença revifava el foc esmorteït de la nació catalana, que tres segles de domini imperial espanyol i francès no havien pogut apagar. No és casualitat que el poeta encengui la foguera literària als Pirineus. Verdaguer sap que aquestes muntanyes constitueixen l'origen vital i polític de Catalunya. De les valls pirinenques prové l'aigua dels rius i de les fonts que donen vida al Principat i a la Catalunya Nord. I també la formació de la Catalunya medieval, origen de la nació catalana.

El Canigó és la muntanya sagrada dels catalans. Pels seus boscos i estanys hi viuen les encantades, antigues divinitats fecundants de l'aigua, i al cim hi ha un drac enorme que vola i treu flamarades pels queixals. Així ens ho confirma el rei Pere el Gran, que va pujar tot sol al cim del Canigó. Conta la crònica medieval que el rei va contemplar una estona el drac volador i que després va tirar avall la mar de satisfet i que contava la gesta arreu dels seus dominis. El rei sabia que el foc del drac i l'aigua de les encantades eren elements vitals per a la pervivència dels Països Catalans.

Avui som milers els catalans que tornem a la muntanya sagrada dels nostres orígens a la recerca del foc. Hi pugem per Sant Joan, la nit en què les virtuts fecundants de l'aigua i el poder vivificador del foc conflueixen màgicament. Davallem de la muntanya amb la torxa encesa i repartim el foc per pobles i ciutats en totes les direccions. Arribem ben lluny, fins on sentim la paraula "foc", que ens ressona a les orelles, contundent i calenta, com l'alenada del drac Canigó.

Aixequem ben alta la torxa, orgullosos però a la vegada amatents als perills. Així ens ho advertia l'altre gran poeta, Joan Maragall, mort ara fa justament cent anys: "Vigila esperit, vigila. No perdís mai el teu nord". El nostre nord és el Canigó, d'allà baixem un any més amb la flama encesa que reivindica el nostre dret de decidir com a poble lliure. La flama encesa contra els vents que bufen de totes bandes. Contra el vent de nord, que bufa apel·lant el prestigi d'una suposada llengua universal. Contra el vent del sud, enguany personificat en un polític elegant, vestits amb *trajes* regalats, que apaga les torxes dels repetidors de televisió. Contra el vent de ponent, el més endèmic i maligne dels que bufen contra el nostre poble. Si l'hem resistit al llarg de segles, quan bufava des de les casernes militars, també el resistirem ara que bufa des de búnquers mediàtics, polítics i constitucionals. Endavant les atxes, companys fallaires! Com més fort bufin els vents, més s'abrandaran les nostres flames!

Pep Coll,
Escriptor i Premi Sant Jordi de novel·la 2007